

Голе-голе моє поле!
Де ж ви, ясні квітоньки?
Позгасали, поспадали,
Як на небі зіроньки.

І стебло пересхло,
Як билина, полягло.

Діти-діти, мої квіти!
Як погляну я на вас,
Серце мліє, каменіє,
Що цвіли ви тільки раз.

Раз росли, раз цвіли
І без долі опали.

Не для ділка свого бджілка
Вас ізсала, як дитя, —
То жарю, як марю,
Перервало вам життя.

І роси ні сльози
Не спадало для краси.

І дівчина, як калина,
Вас не рвала на косу —
Вас зірвали-розірвали
Вітри буйні без часу!

І без літ на весь світ

Розпустили в'ялий цвіт.

Доле-доле, моя доле!
Верни ж мої квітоньки,
Верни діти, мої квіти,
Верни ж мої зіроньки!

Але ба — не сівба!
Не мине моя журба!

26 декабр[я]